

svarlig for, hvad den undlader at gjøre, og det forekommer mig, at det i denne vigtige Sag, som dog vist alle maae erkjende har vakt saa megen og saa stor Betyrning rundt om i det ganske Land, vist var nødvendigt, at den havde givet de udenlandske Cabinetter den Anskuelse tilkjende, som ogsaa bevægede sig hos den i denne Henseende, for at ikke de falske Forestillinger, man maafee kunde have dannet sig, skulde faae mere Rum og forøge Nødvendighedernes allerede store og lange Række.

Jeg skal nu, hvad Arvesølgeloven i og for sig angaaer, ikke opholde mig ved de Bestemmelser, som dert indeholdes, eller indlade mig paa det Spørgsmaal, om og hvorvidt den cognatistiske eller den agnatistiske Arvesølgelse har Fortrinet. Kun det vil jeg tillade mig at minde om, at denne Arvesølgelov blev vedtagen for Danmark, da Danmarks Rige laae indenfor Kjøbenhavns Volde, da Konge og Folk havde lært at holde sammen og holdt saa fast sammen, at Danmarks Rige blev frelst. Dengang blev det Kongebrev skrevet, hvorved Konge og Folk have holdt sammen gennem Tidernes Løb, og som har sat dem istand til at modstaae de mange og store Fæder, som have truet Fædrelandet, og denne Arvesølgelov har maafee ogsaa været et af de store og mægtige Værn, som have forhindret, at tydske og flesvigholsteenske Præntensioner have været istand til at trænge ind og overmande Danmarks Rige og dele det i dets forskjellige Bestanddele. Jeg kan heller ikke finde, at der i det, som den høitagtede Premierminister baade tidligere og idag har meddeelt os om sin Stilling til denne Sag, indeholdes tilstrækkelig Grund til, at man skulde søle sig overbevist om, at man skulde staae paa en falsk Grund, naar man ikke ubetinget vilde følge Regjeringen i denne Sag. Den høitagtede Premierminister har, idet han belærte os om Forskjellen mellem vore Dages diplomatistiske Garantier og de forrige Tidens Garantier, meent, at derved var der opnaaet Alt, hvad der kunde opnaaes. Jeg tør imidlertid troe, at det dog ikke alene er i disse diplomatistiske Garantier, at Staterne skulle søge deres Lykke og Fasthed (Hør!); jeg tør troe, at ogsaa det, at befæste og variggjøre Dynastierne, er en Grundvold, hvorpaa Sta-

terne ogsaa bygge deres Frihed, Ro, Fasthed og Lykke. Jeg har heller ikke rigtigt kunnet forklare mig, hvorledes man kan lade den Mening være afgjørende, at det er Udelukkelsen af den qvindelige Arvesølgelse, der skal tjene til at sikke Monarchiets Integritet. Det forekommer mig, at et Princip kan man ikke gienneførelse ved at sjerne en Hindring, der maa andre Forholdsregler til; der maa Bestemmelser til, som gjøre, at dette Princip kan gienneføres, naar det skal blive fast og varigt. Det er, saaledes forekommer det idetmindste mig, heller ikke under denne Sags Forhandlinger godtgjort, at ved den Bestemmelse alene, at udelukke Kongelovens Arvesølgelse, skulde det, som man dog har villet opnaae, og som det er Alles Ønske maa blive fast og varigt, nemlig Monarchiets Integritet, være saaledes betrygget og opnaae den Permanents, som man har antaget vilde finde Sted ved Ophævelsen af Kongelovens Arvesølgelse. Det er blevet sagt, og jeg troer ogsaa engang af den høitagtede Premierminister, da man spurgte ham om, hvilken Tilstand der da vilde indtræde, naar Prinds Christians Mandstamme uddøde, at saa vilde der blive en „tabula rasa“, og det er vel omtrent paa dansk: saa vil der være en blank Tavle. Jeg vil nu spørge, om man, naar den Tid kommer, skulde kunne finde sig betrygget og beroliget ved, at der var en saadan blank Tavle, hvorpaa man da først skulde til at nedskrive de Love, hvorved Thronen skulde besættedes og betrygges? Det forekommer mig, at det er at udsætte Fremtiden for den allerstørste Fare, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at man let, naar man ikke vil være blind for Historiens Vidnesbyrd om, hvor mange store og blodige Begivenheder der ofte have fundet Sted, hvor Throner skulde besættedes, da kan komme til at løbe Fare for, at der kunde komme til at staae paa denne Tavle, at Danmarks Folk og Rige havde ophørt at være til (Hør!). Jeg kan ikke nægte, at denne Frygt og Betyrning vel maa paatrænge sig Enhver, som mener det vel med og føler varmt for Fædrelandets Ære og Ret. Jeg kan ikke nægte, at, skulde det komme dertil, da maatte det blive det mørkeste Blad, som var skrevet i Danmarks Historie, at dertil var det